

prima instanță: A. Pleșca

dosarul nr. 2ra-2611/16

instanța de apel: A. Pahopol, N. Siminciuc, A. Minciuna

Î N C H E I E R E

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadî, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Galina Iacovleva,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Galinei Iacovleva împotriva lui Gyula Zoltan, intervenienți accesorii Grigorii Ocolota, Poliția de Frontieră a Republicii Moldova, Procuratura Generală a Republicii Moldova, Serviciul Vamal al Republicii Moldova, Întreprinderea de Stat „CRIS Registru” și Direcția principală de înregistrare a transporturilor cu privire la recunoașterea ca dobânditor de bună-credință asupra bunului mobil,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Galina Iacovleva și menținută hotărârea Judecătoriei Bender din 29 martie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 11 septembrie 2015, Galina Iacovleva a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Gyula Zoltan, intervenienți accesorii Grigorii Ocolota, Poliția de Frontieră a Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la recunoașterea ca dobânditor de bună-credință asupra bunului mobil.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, în procedura Procuraturii Generale a RM se afla cauza penală nr. 2015873033 cu privire la răpirea mijlocului de transport de model „Volkswagen Polo”, anul producerii 2007, de culoare neagră, intentată în baza plângerii pârâtului Gyula Zoltan din data de 15 iulie 2010, depusă la Interpol.

Menționează că, la data de 05 martie 2015, Poliția de frontieră a RM, la trecerea frontierei de stat la punctul de trecere Săiți, a arestat și confiscat automobilul său de model „Volkswagen Polo”, anul producerii 2007, de culoare neagră, cu numărul de înmatriculare A 289 CM, care îi aparține cu drept de

proprietate din data de 28 ianuarie 2011 în baza certificatului de înmatriculare A 0412718.

Susține că, la data de 27 ianuarie 2011, a procurat de la Grigorii Ocolota automobilul enunțat, în baza contractului de vânzare-cumpărare și a achitat integral prețul acestuia, fapt confirmat prin certificatul nr. 126550.

Afirmă că, conform certificatului de înmatriculare E 0604659, proprietar al automobilului de model „Volkswagen Polo”, începând cu data de 07 octombrie 2010 era Grigorii Ocolota.

Invocă că, conform informației eliberate de către autoritățile competente de înregistrare a transportului auto din or. Dubăsari, Regiunea Nistreenă, automobilul de model „Volkswagen Polo” a fost înmatriculat de către Grigorii Ocolota în baza declarației vamale din 05 octombrie 2010, ca urmare a cumpărării automobilului prin intermediul SRL „Gorog es Endre” din Ungaria.

Mai invocă că, în calitate de expeditor al automobilului este indicat Arpad Mezev, care avea dreptul de a conduce automobilul iar în calitate de proprietar, reieșind din pașaportul tehnic al automobilului, este Gyula Zoltan.

Relevă că, automobilul a fost procurat în interes de familie.

Menționează că, din momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare din 28 ianuarie 2011, primirii documentelor și a cheilor automobilului, s-a folosit de acesta ca un proprietar cu drepturi depline și a înregistrat automobilul la evidență la organele competente din raza domiciliul său, mun. Bender.

Declară că, în perioada anilor 2011-2015, de multiple ori a traversat frontiera Republicii Moldova și a Ucrainei prin diferite puncte de trecere ale frontierei de stat, dar niciodată nu i-a fost comunicat că, automobilul se află în căutare.

Solicită recunoașterea sa ca dobânditor de bună-credință a automobilului de model „Volkswagen Polo”, anul producerii 2007, de culoare neagră, cu numărul de înmatriculare A 289 CM.

Prin încheierea Judecătoriei Bender din 25 noiembrie 2015 au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii Serviciul Vamal al Republicii Moldova, Serviciul Poliției de Frontieră din cadrul Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova și Direcția principală de înregistrare a transporturilor și calificare a conducătorilor auto din cadrul Ministerului Dezvoltării Informaționale al Republicii Moldova.

Prin hotărârea Judecătoriei Bender din 29 martie 2016 a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prima instanță, respingând acțiunea și-a argumentat concluzia prin faptul că, temei pentru ridicarea mijlocului de transport a servit informația Centrului Cooperării Polițienești Interstatale, conform căruia automobilul de model „Volkswagen Polo”, anul producerii 2007 din data de 15 iulie 2010 figurează ca furat din Ungaria, mai mult, conform informației din Sistemul informațional integrat al Poliției de Frontieră, automobilul respectiv se află în căutare internațională anunțată de către Biroul Național Central Interpol în Republica

Ungaria, iar proprietarul automobilului este Biro Gyula Zoltan, cetățean al Ungariei.

De asemenea, prima instanță a reținut că, la data de 19 mai 2015, de către Secția urmărire penală a Direcției Regionale Est a Departamentului Poliției de Frontieră a fost pornită urmărirea penală nr. 2015873033, conform semnelor infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. d) din Codul penal, iar la data de 18 noiembrie 2015, în baza cererii lui Biro Gyula Zoltan, a fost emisă ordonanța de restituire a corpurilor delictive, prin care a fost restituit automobilul litigios proprietarului Biro Gyula Zoltan și întocmit actul de predare-primire.

Totodată, prima instanță a constatat și faptul că, reclamanta, procurând automobilul de model „Volkswagen Polo” de la Grigorii Ocolota, l-a înregistrat la autoritățile din regiunea Nistreană, însă pe parcursul anilor 2011 – 2015, nu l-a înregistrat la organul competent al Republicii Moldova, ignorând astfel, normele legale.

În aceste circumstanțe, s-a constatat că, acțiunile colaboratorilor Poliției de Frontieră au fost legale, efectuate conform prevederilor legislației Republicii Moldova.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2016 a fost respins apelul declarat de către Galina Iacovleva și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 29 septembrie 2016, Galina Iacovleva a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu hotărârile judecătorești, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei în fond.

Menționează că, instanțele de judecată nu au cercetat probele prezentate de către ea în susținerea pretențiilor sale privind recunoașterea drept dobânditor de bună-credință al automobilului în temeiul art. 331 din Codul civil.

Susține că, este eronată concluzia instanțelor asupra faptului neînregistrării automobilului conform prevederilor legale, deoarece, automobilul nu a fost înregistrat la organele competente ale Republicii Moldova, însă a fost înregistrat la autoritățile din stânga Nistrului, iar conform pct. 1 lit. v) din Protocolul de recunoaștere reciprocă pe teritoriul Transnistriei și Republicii Moldova a documentelor emise de către autoritățile competente a părților semnate din 16 mai 2001, se recunosc reciproc carnetele de șofer, actele de înregistrare a mijloacelor de transport auto - moto și plăcuțele de înmatriculare auto.

Afirmă că, în calitate de proprietar de bună - credință avea deplină convingere că, automobilul îi aparține legal și fiind înregistrat în stânga Nistrului, îl poate folosi ca un veritabil proprietar cu posibilitatea de trecere a frontierelor de stat recunoscute pe plan internațional.

Relevă că, pe perioada anilor 2011-2015, a traversat frontiera de stat de 226 ori și de fiecare dată erau verificate actele ce confirmau dreptul asupra automobilului, mai mult, veridicitatea actelor a fost confirmată și prin expertiză.

Consideră că, ridicarea automobilului a fost efectuată în mod abuziv iar informația parvenită din cadrul Centrului Cooperării Polițienești Interstatale nu a fost verificată în prealabil ridicării bunului, mai mult ca atât, faptul că, automobilul a ieșit din proprietatea lui Gyula Zoltan la dorința acestuia, se confirmă prin procesul - verbal al instanței de judecată, la care sunt anexate declarațiile acestuia pe cauza penală intentată pe marginea acțiunilor de escrocherie, la fel, și prin procura eliberată de acesta și actul de primire-predare a automobilului.

Susține că, Serviciul Vamal nu a dat nici o apreciere acestor circumstanțe și a reieșit doar din datele de la Interpol, conform cărora automobilul se află în căutare, însă nu există probe ce ar confirma răpirea automobilului, cu atât mai mult că, instanța de judecată din Ungaria a emis o sentință de condamnare față de persoanele vinovate pe faptul comiterii escrocheriei și nu pe faptul răpirii automobilului.

Relevă că, faptul traversării cu automobilul litigios a frontierei de stat de 226 ori, iar datele Interpolului au apărut ulterior, ar fi trebuit să trezească organelor vamale semne de întrebare și să constituie temei pentru verificări suplimentare, anterior de a fi declanșată procedura de ridicare a bunului mobil.

Invocă că, ridicarea automobilului în asemenea circumstanțe, reprezintă o violare flagrantă a dreptului de proprietate al dobânditorului de bună – credință prevăzut în art. 1 din Primul Protocol adițional Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și a Libertăților Fundamentale.

Conchide că, contractul de vânzare-cumpărare a automobilului a fost încheiat cu Grigorii Ocolota și este opozabil părților, deoarece mijlocul de transport a fost înregistrat pe numele său ca proprietar de bună – credință, iar, fără existența contractului, acest fapt nu putea fi realizat.

La fel, invocă că, existența contractului de vânzare-cumpărare se confirmă și prin declarațiile lui Grigorii Ocolota, cât și prin rigorile procedurale existente în partea stângă a râului Nistru la vânzarea-cumpărarea și reînregistrarea mijloacelor de transport, care nu este posibilă fără prezența unui act opozabil organelor de înregistrare a mijloacelor de transport.

Relevă că, nu putea să cunoască faptul că, Grigorii Ocolota nu era în drept să dispună de bun, întrucât acesta i-a prezentat certificatul de înregistrare a dreptului de proprietate nr. E 0604659 din 07 octombrie 2010, eliberat la fel pe teritoriu regiunii Transnistrene pe numele său, fapt ce nu crea careva dubii asupra dreptului de a dispune de automobilul dat.

Consideră că, este probat faptul că, automobilul în litigiu a ieșit din proprietatea lui Gyula Zoltan la voința acestuia, care la transmis pentru vânzare, astfel, ea a dobândit dreptul de proprietate absolut legal, iar conform pct. 20 din Hotărârea explicativă a Curții Supreme de Justiție nr. 1 din 07 iulie 2008, reaua – credință necesită a fi dovedită, dobânditorul fiind prezumat a fi de bună-credință.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Galina Iacovleva nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Galina Iacovleva, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Galinei Iacovleva ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin.(1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Galina Iacovleva se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Valentina Clevadi

Mariana Pitic